

JUSTITSMINISTERIET

Civilafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 16. august 2017
Kontor: Formueretskontoret
Sagsbeh: Karen Sofie Hove
Sagsnr.: 2017-0030-5773
Dok.: 2394300

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 794 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 27. juli 2017. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Søren Pape Poulsen

/

Helene Bendtsen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 3392 3340
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 794 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 23. juli 2017 om erstatningslovgivning, jf. REU alm. del - bilag 341 (fortroligt).”

Svar:

Henvendelsen vedrører en konkret sag om erstatning, som efter det oplyste er under behandling ved domstolene. Som justitsminister kan jeg af principielle grunde hverken udtale mig om konkrete sager eller gå ind i sager, der behandles ved domstolene. Jeg vil dog udtrykke medfølelse for borgere-ns ulykkelige situation. Derudover kan jeg i relation til de i henvendelsen rejste spørgsmål om erstatningsreglerne oplyse følgende:

Erstatningsansvarsloven indeholder dansk rets almindelige regler om ud-måling af erstatning og godtgørelse for bl.a. personskade. Loven finder anvendelse i de tilfælde, hvor der findes en erstatningsansvarlig skadevol-der efter de almindelige erstatningsretlige principper.

For at et erstatningsansvar kan blive aktuelt, skal der være sket en skade, hvorved der er lidt et økonomisk tab. Der skal også være et ansvarsgrund-lag.

I dansk ret er det almindelige ansvarsgrundlag culpa, dvs. at der indtræder ansvar for skade, som er forvoldt ved forsætlig eller uagtsom adfærd. I nogle tilfælde er det almindelige ansvarsgrundlag fraveget i særlovgivnin-gen, f.eks. i færdselsloven, hvor der er fastsat et objektivi ansvar for førere af motorkøretøjer, og føreren kan derfor ifalde erstatningsansvar, selvom vedkommende ikke har handlet uagtsomt eller forsætligt.

Udover et ansvarsgrundlag skal der foreligge den nødvendige årsagsfor-bindelse (kausalitet) mellem den indtrådte skade og skadevolderens ad-færd. Et erstatningsansvar forudsætter herudover påregnelighed (adæ-kvans), dvs. at skaden er en påregnelig følge af skadevolderens adfærd. Den skadevoldende adfærd skal have forøget risikoen for skadens indtræ-den. Skader, der er helt atypiske eller tilfældige i forhold til den risiko, som skadevolders adfærd har fremkaldt, falder dermed normalt uden for erstatningspligten.

Efter erstatningsansvarslovens § 1 skal den, der er erstatningsansvarlig for en personskade betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, helbredelsesudgifter og andet tab som følge af skaden, samt en godtgørelse for svie og smerte. Hvis den skadelidte får varige følger efter skaden, skal skadevolderen tillige betale godtgørelse for varigt mén samt erstatning for tab eller forringelse af erhvervsevne.

Udover erstatning for økonomisk tab, giver erstatningsansvarsloven også skadelidte ret til godtgørelse for ikke-økonomiske tab, dvs. svie og smerte og varigt mén.

Som nævnt forudsætter erstatningsansvar, at der er årsagsforbindelse mellem den indtrådte skade og skadelidtes tab. Hvis skadelidte har andre sygdomme eller lidelser, skal det vurderes af sagkyndige, om skadelidtes fulde tab kan henføres til den oprindelige skade, herunder hvis gener eller lidelser først viser sig efter et stykke tid. Bevisbyrden for årsagsforbindelsen påhviler skadelidte.

Hvis den skadelidte har en ulykkesforsikring, en sygeforsikring eller en anden personforsikring, kan den pågældende kræve udbetaling i henhold til denne. Det forhold, at skadelidte har en personforsikring, fritager ikke skadevolderen fra selve erstatningsansvaret for personskaden, men hvis skadelidtes forsikringsselskab udbetaler en ydelse, der har karakter af en virkelig skadeserstatning, skal denne fradrages i den skadelidtes krav mod skadevolderen.

Hvis der opstår uenighed mellem den skadelidte og skadevolderen om et erstatningskravs eksistens og størrelse, må uenigheden søges løst ved et civilt søgsmål.